

พระธรรมโยเอลและคริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีสแห่งเลาตีเย ชีย - หมายเลขสี่สิบสี่

Jeff Pippenger

2026-02-10

หมายเลขสี่สิบสี่

ในปี ค.ศ. 1844 หลักคำสอนเรื่องสะบาโตวันที่เจ็ดได้ถูกเปิดเผย และต่อมาได้รับการเน้นย้ำแก่ซิสเตอร์ไวท์เมื่อเธอมองเข้าไปในหีบพันธสัญญา นางยังได้บันทึกไว้ด้วยว่า ในวาระสุดท้าย หลักคำสอนเรื่องการทรงรับสภาพมนุษย์มีความสำคัญยิ่งยวดจากสวรรค์ในลักษณะเดียวกัน สะบาโตวันที่เจ็ดเป็นตัวแทนของความสว่างพิเศษจากหีบพันธสัญญาเมื่อวันลบลมทินตามแบบอย่างแท้จริงได้เริ่มต้นขึ้น และสะบาโตปีที่เจ็ดเป็นตัวแทนของความสว่างพิเศษจากหีบพันธสัญญาเมื่อวันลบลมทินตามแบบอย่างแท้จริงดำเนินมาถึงบทสรุปของมัน

หลักคำสอนเรื่องการทรงรับสภาพมนุษย์นั้นมีแบบอย่างไว้ในวันประชุมบริสุทธิสุดท้ายของเลวีนิติ บทที่ยี่สิบสาม; และเป็นโอเมกาของสะบาโตวันที่เจ็ด ซึ่งเป็นวันประชุมบริสุทธิแรก ณ ตอนต้นของเลวีนิติ บทที่ยี่สิบสาม สะบาโตแรกนั้นเป็นภาพแทนอุทยานภาพแห่งการทรงสร้างของพระเจ้า และสะบาโตสุดท้ายนั้นเป็นภาพแทนอุทยานภาพแห่งการทรงสร้างขึ้นมาใหม่ของพระองค์ สะบาโตแรกนั้นแทนด้วยจำนวน "23" และสะบาโตสุดท้ายนั้นแทนด้วยจำนวน "252"

สัญลักษณ์ทั้งสองนั้นเป็นเสมือนที่คั่นหนังสือของเลวีนิติ บทที่ยี่สิบสาม และยังเป็นเสมือนที่คั่นหนังสือสำหรับประวัติศาสตร์ของขบวนการมิลเลอไรต์ด้วย ปี 1798 เป็นความสำเร็จครบถ้วนของช่วงเวลา 2,520 ปีซึ่งมีต่ออาณาจักรฝ่ายเหนือของอิสราเอล และช่วงเวลา 2,300 ปีก็สำเร็จครบถ้วนในวันที่ 22 ตุลาคม ค.ศ. 1844 เมื่อซิสเตอร์ไวท์ได้รับการทรงนำเข้าไปในสถานนมัสการและเพ่งดูพระบัญญัติสิบประการ นางกำลังเป็นแบบอย่างเชิงสัญลักษณ์ของประชากรของพระเจ้าในวาระสุดท้าย ผู้ซึ่งติดตามพระคริสต์เข้าไปในอภิสุทธิสถาน เมื่อพระองค์กำลังทรงทำพระราชกิจแห่งการทำให้เป็นหนึ่งเดียวกันให้สำเร็จ การทดสอบเรื่องพระวิหารคือการทดสอบของการติดตามพระเมษโปดกไปทุกแห่งที่พระองค์เสด็จไป

คนเหล่านี้คือผู้ที่มีได้เป็นมลทินกับหญิงทั้งหลาย เพราะเขาเป็นพรหมจรรย์
คนเหล่านี้คือผู้ที่ติดตามพระเมษโปดกไม่ว่าพระองค์จะเสด็จไปที่ใด
คนเหล่านี้ได้รับการไถ่ออกจากท่ามกลางมนุษย์ เป็นผลแรกถวายแด่พระเจ้าและแด่พระเมษโปดก วิวรณ์ 14:4

ซิสเตอร์ไวท์ ในฐานะผู้เผยพระวจนะ กำลังใช้อุปมาแสดงถึงบรรดาผู้สัจย์ชื่อในระยะเริ่มแรกซึ่งได้เข้าไปในอภิสุทธิสถานโดยความเชื่อ และโดยการนั้นเอง นางกำลังจัดเตรียมแบบอย่างของบรรดาผู้สัจย์ชื่อในวาระสุดท้าย ผู้ซึ่งเข้าไปโดยความเชื่อสู่อภิสุทธิสถาน แล้วเพ่งดูเข้าไปในหีบพันธสัญญา สิ่งที่พวกเขาเห็นซึ่งได้รับการส่องสว่างอยู่ที่นั่น คือหลักคำสอนเรื่องการทรงรับสภาพมนุษย์ การทำให้ความเป็นหนึ่งเดียวสำเร็จครบถ้วน พวกเขาเห็นครอบครัวผู้ปกคลุมทั้งสอง อันเป็นตัวแทนของสะบาโตสองประการแห่งการทรงสร้างและการทรงสร้างขึ้นมาใหม่ พวกเขาเห็น 252 อยู่ด้านหนึ่งของหีบ และ 23 อยู่อีกด้านหนึ่ง

และตระหนักว่าโดยสอดคล้องกับการทรงสร้างและการทรงสร้างขึ้นมาใหม่ 23 เป็นตัวแทนของการสมรสระหว่างความเป็นพระเจ้ากับความเป็นมนุษย์ และพวกเขาเห็น 252 เป็นสัญลักษณ์ของการเปลี่ยนแปลงของมนุษย์คนหนึ่งให้เป็นมนุษย์ที่รวมเข้ากับความเป็นพระเจ้า⁴

พระที่นั่งกรณานั้นจะต้องไม่ถูกเคลื่อนย้ายออกไป ดังนั้นการที่ซิสเตอร์ไวท์มองเข้าไปภายในจึงเป็นการสำแดงพิเศษ และในเชิงพยากรณ์ ภาพประกอบนี้มุ่งไปยังยุคสุดท้ายมากกว่ายุคที่นางมีชีวิตอยู่ โดยการเพ่งดูเราจึงได้รับการเปลี่ยนแปลง การทดสอบแห่งพระวิหารคือพระคริสต์ทรงนำชนชาติพหุมาจารีของพระองค์เข้าสู่พระวิหารของพระองค์ที่ละชั้น ความจริงเชิงพยากรณ์เป็นตัวแทนของบรรดาชั้นตอนตามแนวทางซึ่งได้รับความสว่างจากข่าวสารแห่งเสียงร้อง เทียงคีน

พระวิหารของพวกมิลเลอร์ไรต์ซึ่งมีระยะเวลาสี่สิบหกปีนั้นเป็นก้าวหนึ่ง.

พระวิหารมนุษย์แห่ง "23" (ทรงสร้างเขาให้เป็นชายและหญิง) เป็นขั้นหนึ่ง.

การที่พระคริสต์ทรงยกพระวิหารของพระองค์ขึ้นในสามวันเป็นขั้นหนึ่ง.

คลังเก็บนั้นคือพระวิหารในพระธรรมมาลาคี

เนหะมีย์ชำระห้องเก็บของให้พ้นจากการลบลู่ของโทปียาห์

พระวิหารนั้นเป็นสถานที่ที่มหาปุโรหิตฮิลลียาห์ค้นพบข้อเขียนของโมเสสระหว่างการฟื้นฟูในรัชสมัยของกษัตริย์โยสิยาห์

พระวิหารที่เนหะมีย์ชำระให้พ้นจากการลบลู่

คือพระวิหารเดียวกันกับที่พระคริสต์ทรงชำระถึงสองครั้งให้พ้นจาก

"การลบลู่อันเป็นการหมิ่นประมาทสิ่งศักดิ์สิทธิ์" ดังที่ซิสเตอร์ไวท์ได้กล่าวไว้.

หีบในความฝันของมิลเลอร์ไรต์เป็นชั้นบันไดหนึ่งชั้น

เมื่อพระคริสต์ทรงนำผู้สืบทอดชื่อของพระองค์เข้าไปในอภิสถิตสถานแล้ว

พระองค์ทรงนำพวกเขาไปยังหีบพันธสัญญา ดังที่ได้ทรงสำแดงผ่านซิสเตอร์ไวท์ ทรงยกพระที่นั่งกรณาขึ้น และทรงอนุญาตให้พวกเขาชมองเข้าไปภายใน เมื่อพวกเขาชมองเข้าไปภายในนั้น พวกเขายอมเห็นว่าทั้งหลักคำสอนเรื่องการทรงรับสภาพมนุษย์และวันสะบาโตวันทีเจ็ดนั้นได้รับการห่อหุ้มด้วยรัศมีอันนุ่มนวล ที่ละบรรทัด ผู้ที่ยอมรับหลักคำสอนซึ่ง "ได้รับการห่อหุ้มด้วยรัศมีอันอ่อนละมุน"

ยอมสอดคล้องกับซิสเตอร์ไวท์ในการเข้าไปในอภิสถิตสถาน โดยความเชื่อและมองเข้าไปในหีบพันธสัญญา

ผู้เผยพระวจนะในสมัยโบราณได้กล่าวไว้อย่างเฉพาะเจาะจงถึงยุคสุดท้ายมากกว่ายุคสมัยที่พวกเขามีชีวิตอยู่เอง เมื่อผู้เผยพระวจนะโบราณเหล่านั้นเองกลายเป็นส่วนหนึ่งของพยานหลักฐาน

พวกเขาย่อมเป็นตัวแทนของประชากรของพระเจ้าในยุคสุดท้าย

และประชากรของพระเจ้าในยุคสุดท้ายนั้นก็คือหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันคน

ซิสเตอร์ไวท์อาจเป็นผู้เผยพระวจนะโบราณที่สำคัญที่สุด เพราะภาพประกอบทั้งหมดของท่านเป็นตัวแทนของประวัติศาสตร์อัลฟาของประวัติศาสตร์โอเมกาของหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันคน

ผู้เผยพระวจนะทุกคนล้วนเป็นภาพแทนของชนที่เหลืออยู่ แต่ซิสเตอร์ไวท์ยังเป็นตัวแทนของประวัติศาสตร์แห่งการเริ่มต้นซึ่งสำเร็จครบถ้วนในประวัติศาสตร์แห่งการสิ้นสุด—อย่างตรงตามตัวอักษรทุกประการ.

ในประวัติศาสตร์รากฐานแห่งอัลฟา

ซิสเตอร์ไวท์ในนิมิตได้ถูกพาเข้าไปยังอภิสถิตสถานแห่งสถานนมัสการในสวรรค์ เมื่อไปถึงที่นั่นแล้ว

พระที่นั่งกรณาซึ่งอยู่เหนือหีบพันธสัญญา อันเป็นพระที่นั่งที่ไม่พึงถูกยกออก ได้ถูกยกขึ้น เพื่อให้ซิสเตอร์ไวท์สามารถเพ่งมองเข้าไปภายใน ซึ่งที่นั่นเธอได้เห็นพระบัญญัติสิบประการ

“ในอภิสุทธิสถาน ข้าพเจ้าเห็นหีบหนึ่ง; ที่ด้านบนและด้านข้างของหีบนั้นเป็นทองคำบริสุทธิ์ที่สุด บนปลายหีบแต่ละด้านมีเศวตทิวดงามองค์หนึ่ง โดยปีกของมันกางคลุมอยู่เหนือหีบนั้น โบหน้าของพวกมันหันเข้าหากัน และมองลงเบื้องล่าง ระหว่างทูตสวรรค์ทั้งสองมีตะเกียงกายานทองคำอันหนึ่ง เหนือหีบ ในที่ซึ่งทูตสวรรค์ยืนอยู่นั้น มีพระสิริอันเจิดจ้ายิ่ง ปรากฏประหนึ่งพระที่นั่งซึ่งพระเจ้าทรงสถิตอยู่ พระเยซูประทับยืนอยู่ข้างหีบนั้น และเมื่อคำอธิษฐานของธรรมิกชนลอยขึ้นมาถึงพระองค์ กายานในตะเกียงกายานก็มีควันลอยขึ้น และพระองค์ทรงถวายคำอธิษฐานของเขาทั้งหลายพร้อมกับควันกายานนั้นขึ้นไปยังพระบิดาของพระองค์ ในหีบนั้นมีหม่อมานาทองคำ คทาของอาโรนที่แตกหน่อ และแผ่นศิลาซึ่งพับเข้าหากันดุจดั่งหนังสือ พระเยซูทรงเปิดแผ่นศิลานั้น และข้าพเจ้าเห็นพระบัญญัติสิบประการเขียนอยู่บนนั้นด้วยพระหัตถ์ของพระเจ้า บนแผ่นหนึ่งมีสี่ประการ และบนอีกแผ่นหนึ่งมีหกประการ สี่ประการบนแผ่นแรกสองประกายเจิดจ้ายิ่งกว่าหกประการอีกแผ่นหนึ่ง แต่ประการที่สี่ คือพระบัญญัติเรื่องวันสะบาโต สองประกายเหนือกว่าทั้งหมด; เพราะวันสะบาโตได้ถูกแยกไว้ให้รักษาเพื่อถวายเกียรติแด่พระนามบริสุทธิ์ของพระเจ้า วันสะบาโตอันบริสุทธิ์นั้นดำรงโรจน์ยิ่ง—มีรัศมีแห่งพระสิริล้อมรอบอยู่ทั่ว ข้าพเจ้าเห็นว่าพระบัญญัติเรื่องวันสะบาโตมิได้ถูกตรึงไว้ที่กางเขน หากเป็นเช่นนั้น พระบัญญัติอีกเก้าประการก็ย่อมถูกตรึงไว้ด้วย; และเราก็ย่อมมีเสรีที่จะละเมิดพระบัญญัติทั้งหมดนั้นได้ เช่นเดียวกับที่จะละเมิดประการที่สี่ ข้าพเจ้าเห็นว่าพระเจ้ามิได้ทรงเปลี่ยนวันสะบาโต เพราะพระองค์ไม่เคยเปลี่ยนแปลงเลย แต่สันตะปาปาได้เปลี่ยนวันนั้นจากวันที่เจ็ดเป็นวันแรกของสัปดาห์; เพราะเขาจะเปลี่ยนกาลเวลาและธรรมบัญญัติ” Early Writings, 32.

หลักคำสอนเรื่องวันสะบาโตวันที่เจ็ดเป็นหลักคำสอนอัลฟาแห่งประวัติศาสตร์รากฐานของขบวนการมิลเลอไรต์ ซึ่งเริ่มต้นขึ้นในฐานะขบวนการมิลเลอไรต์แห่งฟีลาเดลเฟีย แล้วแปรเปลี่ยนไปเป็นขบวนการมิลเลอไรต์แห่งเลาดีเซียในปี 1856 และต่อมาเป็นคริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีสแห่งเลาดีเซียในปี 1863 ซิสเตอร์ไวท์ยังได้ระบุหลักคำสอนโอเมกาในประวัติศาสตร์แห่งยุคสุดท้าย เมื่อขบวนการเลาดีเซียของคนหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันคนแปรเปลี่ยนไปเป็นขบวนการฟีลาเดลเฟียของคนหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันคน แสงสว่างแห่งอัลฟา และโอเมกาเป็นตัวแทนโดยหลักคำสอนเรื่องวันสะบาโตวันที่เจ็ดและหลักคำสอนเรื่องการทรงรับสภาพมนุษย์

“บรรดาผู้ที่มีสามัคคีธรรมกับพระเจ้าย่อมดำเนินอยู่ในความสว่างแห่งดวงอาทิตย์แห่งความชอบธรรม พวกเขาไม่ลบหลู่พระผู้ไถ่ของตนด้วยการทำให้วิถีของตนเสื่อมทรามต่อพระพักตร์พระเจ้า ความสว่างจากสวรรค์ส่องลงเหนือพวกเขา เมื่อพวกเขาเข้าใกล้ช่วงอวสานแห่งประวัติศาสตร์ของโลกนี้ยิ่งขึ้น ความรู้ของพวกเขาเกี่ยวกับพระคริสต์ และเกี่ยวกับคำพยากรณ์ทั้งหลายที่สัมพันธ์กับพระองค์ ก็เพิ่มพูนขึ้นอย่างมาก ในสายพระเนตรของพระเจ้า พวกเขามีคุณค่าอย่างหาที่สุดมิได้ เพราะพวกเขาเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันกับพระบุตรของพระองค์ สำหรับพวกเขา พระวาระของพระเจ้านั้นมีความงดงามและความน่าชื่นชมอย่างหาที่เปรียบมิได้ พวกเขามองเห็นความสำคัญของพระวาระนั้น ความจริงถูกคลี่คลายแก่พวกเขา หลักคำสอนเรื่องการทรงรับสภาพมนุษย์เปล่งประกายด้วยรัศมีอันอ่อนละมุน พวกเขาเห็นว่าพระคัมภีร์ทรงเป็นกุญแจไขความลึกลับทั้งปวงและคลี่คลายความยากลำบากทั้งสิ้น บรรดาผู้ที่ไม่เต็มใจรับความสว่างและดำเนินในความสว่างจะไม่สามารถเข้าใจความลึกลับแห่งความเป็นพระเจ้าได้ แต่บรรดาผู้ที่มีได้สังเกตเห็นจะรับกางเขนขึ้นและติดตามพระเยซู จะเห็นความสว่างในความสว่างของพระเจ้า” The Southern Watchman, April 4, 1905.

“หลักคำสอนเรื่องการทรงรับสภาพมนุษย์” เรียกอีกอย่างหนึ่งว่า “ความล้าลึกแห่งความเป็นพระเจ้า”

และโดยปราศจากข้อโต้แย้งใด ๆ ความล้าลึกแห่งความเป็นพระเจ้ายิ่งใหญ่นัก คือว่า พระเจ้าทรงปรากฏในเนื้อหนัง ทรงได้รับการพิสูจนชอบโดยพระวิญญาณ ทรงปรากฏแก่เหล่าทูตสวรรค์ ทรงได้รับการประกาศแก่บรรดาคนต่างชาติ ทรงเป็นที่เชื่อในโลก และทรงถูกรับขึ้นสู่พระสิริ 1 ทิโมธี 3:16

“ความลึกลับ” นี้ถูกซ่อนไว้จนถึงคนรุ่นสุดท้าย

เมื่อผู้สัจย์ซื่อมองเห็นว่าหลักคำสอนเรื่องการทรงรับสภาพมนุษย์เป็นโอเมกาของวันสะบาโตวันที่เจ็ด

แม้กระทั่งความล้าลึกซึ่งถูกซ่อนไว้ตลอดยุคสมัยและชั่วอายุคนทั้งหลาย แต่บัดนี้ได้ทรงสำแดงแก่ธรรมิกชนของพระองค์แล้ว แก่คนเหล่านั้นพระเจ้าทรงประสงค์จะให้รู้ว่ พระสิริอันมั่งคั่งแห่งความล้าลึกนี้ท่ามกลางบรรดาคนต่างชาติเป็นเช่นไร ซึ่งก็คือพระคริสต์ในท่านทั้งหลาย อันเป็นความหวังแห่งพระสิริ โคลโลสี 1:26, 27

จึงเป็นสิ่งที่เหมาะสมที่โคลโลสี 1:26 กล่าวถึง “ความลึกลับ” ซึ่ง “ได้ถูกซ่อนไว้” แต่ความลึกลับนั้น “ได้ถูกสำแดงให้ปรากฏ” ในวาระสุดท้าย

แสงสว่างแห่งคำพยากรณ์ย่อมถูกสำแดงให้ปรากฏเมื่อคำพยากรณ์นั้นถูกแกะผนึก ดังที่เป็นภาพแทนไว้ในดาเนียลบทที่สิบสอง ซึ่งเมื่อสิ้นสุด 1,260 วัน ณ เวลาสุดปลาย คำพยากรณ์บทหนึ่งก็ถูกแกะผนึก คำพยากรณ์ที่ได้ถูกซ่อนไว้ตลอดหลายชั่วอายุคนถูกแกะผนึกออก และคำพยากรณ์นั้นคือความจริง ซึ่งเมื่อถูกแกะผนึกแล้ว ก็เป็น “สง่าราศี” ที่ถูกทำให้เป็นที่รู้แก่บรรดาคนต่างชาติในคราวกฏหมายวันอาทิตย์ ความลึกลับนั้นคือพระคริสต์ในท่าน อันเป็นความหวังแห่งสง่าราศี ซึ่งสำเร็จในสมัยแห่งการเปาเตอร์ของทูตสวรรค์องค์ที่เจ็ด.

แต่ในสมัยแห่งเสียงของทูตสวรรค์องค์ที่เจ็ด เมื่อท่านจะเริ่มเปาเตอร์ ความล้าลึกของพระเจ้าก็จะสำเร็จ ตามที่พระองค์ได้ทรงประกาศแก่บรรดาผู้รับใช้ของพระองค์คือพวกศาสนาดพยากรณ์ วิวรรณ์ 10:7

ย่อมเหมาะสมอย่างยิ่งที่เสียงของทูตสวรรค์องค์ที่เจ็ดเริ่มเปล่งขึ้นในวันที่สิบของเดือนที่เจ็ด ดังที่ปรากฏในวิวรรณ์ 10:7 ทูตสวรรค์องค์ที่เจ็ดยังถูกแสดงว่าเป็นวิบัติประการที่สามด้วย และวิบัติสองประการแรกคืออิสลาม จึงเป็นพยานสองประการที่ยืนยันว่า วิบัติประการที่สามคืออิสลาม ความล้าลึกของพระเจ้าสำเร็จสิ้นลงเมื่อแดรแห่งอิสลามกำลังเป่าอยู่

ในประวัติแห่งแดรไบที่เจ็ด หลักคำสอนเรื่องการทรงรับสภาพมนุษย์ ซึ่งเป็นความล้าลึกที่ว่า พระคริสต์ทรงอยู่ในท่าน หรือคือการรวมกันของพระลักษณะพระเจ้ายกกับสภาพมนุษย์ ดังที่ทรงสำแดงโดยพระคริสต์เมื่อพระองค์ทรงรับเอาเนื้อหนังของมนุษย์ไว้กับพระองค์เองนั้น ผู้สมัครที่จะอยู่ในจำนวนหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันจะถูกทดสอบว่าเขามีน้ำมันและความเชื่ออันจำเป็นเพื่อจะเข้าไปในอภิสุทธิสถานหรือไม่ หากเขาลังเล ความมืดจะตกลงเหนือเขา หากเขาติดตามพระเมษโปดกไปทุกแห่งที่พระองค์เสด็จไป เขาจะถูกนำให้มองเข้าไปในหีบพันธสัญญา ในหีบพันธสัญญานั้น เขาจะพบหลักคำสอนเรื่องวันสะบาโตวันที่เจ็ด และหลักคำสอนเรื่องการทรงรับสภาพมนุษย์

แม้ว่าหลักคำสอนทั้งสองประการนี้จะมีสำคัญยิ่งเพียงใด สิ่งที่ข้าพเจ้ามุ่งเน้นมิใช่ความสว่างแห่งอัลฟาและโอเมกา แต่คือการที่ผู้เผยพระวจนะหญิงได้พรรณนาถึงประชากรของพระเจ้าว่าได้เข้าไปในสถานนมัสการแห่งสวรรค์และมองเข้าไปในหีบพันธสัญญา ย่อมต้องมีช่วงเวลาหนึ่งในประวัติศาสตร์ของคนหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พัน ในวาระสุดท้าย ซึ่งคนหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันนั้นถูกนำเข้าไปในอภิสุทธิสถานเพื่อเพ่งดูหีบที่เปิดออกแล้ว

หากท่านมีความเชื่อที่จะยอมรับว่าบรรดาผู้เผยพระวจนะแสดงภาพประชากรของพระเจ้าในวาระสุดท้าย และมีค
ความเชื่อด้วยว่าซิสเตอร์ไวท์ได้รับการดลใจมากเท่าเทียมกันทุกประการกับผู้เผยพระวจนะคนอื่นทุกคนในพระค
มภีร์—แล้วการประยุกต์ที่ข้าพเจ้าเพิ่งได้เสนอไว้ นั้นจะต้องยอมรับว่าเป็นความจริง
คนหนึ่งแสนสิ้นหนึ่สัพพันจะต้องติดตามพระคริสต์โดยความเชื่อเข้าไปในอภิสุทธิสถาน
ตามที่ซิสเตอร์ไวท์กล่าวว่บรรดาผู้สตัยเชื่อได้กระทำเมื่อวันที่ 22 ตุลาคม ค.ศ. 1844
ในเวลานั้น ได้ปรากฏคนอยู่สองจำพวก คือผู้ที่ปฏิเสธไม่ยอมเข้าไปโดยความเชื่อ และผู้ที่ได้เข้าไปแล้ว

“ข้าพเจ้าได้รับการชี้ให้ย้อนกลับไปยังการประกาศการเสด็จมาครั้งแรกของพระคริสต์
ยอห์นได้ถูกส่งมาในจิตวิญญาณและฤทธิ์เดชของเอลียาห์ เพื่อเตรียมทางสำหรับพระเยซู
บรรดาผู้ที่ปฏิเสธคำพยานของยอห์นมิได้รับประโยชน์จากคำสอนของพระเยซู การต่อต้านของพวกเขาต่อ
ข่าวสารที่บอกล่วงหน้าถึงการเสด็จมาของพระองค์ได้ทำให้พวกเขาอยู่ในสภาพที่ไม่อาจรับหลักฐานอันหนึ่
กแนนที่สุดได้โดยง่ายว่า พระองค์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์
ซาตานได้นำบรรดาผู้ที่ปฏิเสธข่าวสารของยอห์นให้ก้าวไปไกลยิ่งขึ้น
คือถึงกับปฏิเสธและตรึงพระคริสต์บนกางเขน ในการกระทำเช่นนี้
พวกเขาได้วางตนเองไว้ในสภาพที่ไม่อาจรับพระพรในวันฟื้นเทคอสต์
ซึ่งจะได้สอนพวกเขาถึงทางเข้าสู่สถานนมัสการแห่งสวรรค์ การนึกขาดของมานในพระวิหารได้แสดงให้เห็น
ว่าเครื่องบูชาและพิธีบัญญัติของพวกเขาจะไม่ได้รับการยอมรับอีกต่อไป
เครื่องบูชาอันยิ่งใหญ่ได้ถูกถวายแล้วและได้รับการยอมรับแล้ว และพระวิญญาณบริสุทธิ์ซึ่งเสด็จลงมาในวั
นฟื้นเทคอสต์ได้นำความคิดของเหล่าสาวกจากสถานนมัสการฝ่ายโลกไปสู่สถานนมัสการแห่งสวรรค์
ที่ซึ่งพระเยซูได้เสด็จเข้าไปด้วยพระโลหิตของพระองค์เอง
เพื่อประทานผลประโยชน์แห่งการลบมลทินบาปของพระองค์แก่เหล่าสาวกของพระองค์
แต่พวกเขียูกบปล่อยไว้ในความมืดมิดอย่างสิ้นเชิง
พวกเขาได้สูญเสียความสว่างทั้งสิ้นซึ่งพวกเขาอาจมีได้เกี่ยวกับแผนการแห่งความรอด
และยังคงไว้วางใจในเครื่องสัตวบูชาและเครื่องถวายที่ไร้ประโยชน์ของตน
สถานนมัสการแห่งสวรรค์ได้เข้ามาแทนที่สถานนมัสการฝ่ายโลกแล้ว
กระนั้นพวกเขาก็ไม่มีความรู้ถึงการเปลี่ยนแปลงนั้น
เพราะฉะนั้นพวกเขาจึงไม่อาจได้รับประโยชน์จากการทรงเป็นคณกลางของพระคริสต์ในอภิสุทธิสถาน”

“คนเป็นอันมากมองดูแนวทางที่พวกเขียวได้ดำเนินไปในการปฏิเสธและตรึงพระคริสต์บนกางเขนด้วยความสม
ยดสอง; และเมื่อเขาอ่านประวัติแห่งการทารุณอันน่าอัปยศที่กระทำต่อพระองค์ เขาก็คิดว่าตนรักพระองค์
และคงจะไม่ปฏิเสธพระองค์อย่างที่เขาได้กระทำ
หรือจะไม่ตรึงพระองค์บนกางเขนอย่างที่เขาได้กระทำ แต่พระเจ้าผู้ทรงอ่านจิตใจของทุกคน
ได้ทรงนำความรักที่เขาอ้างว่ามีต่อพระเยซูนั้นเข้าสู่การทดสอบ
สวรรค์ทั้งมวลเฝ้าดูด้วยความสนใจอย่างลึกซึ้งต่อการตอบรับข่าวของทูตสวรรค์องค์ที่หนึ่ง
แต่หลายคนก็อ้างว่ารักพระเยซู และหลังน้ำตาเมื่ออ่านเรื่องราวของกางเขน
กลับเยาะเย้ยขำดีเรื่องการเสด็จมาของพระองค์ แทนที่จะรับข่าวสารนั้นด้วยความยินดี
เขากลับประกาศว่าเป็นความลวง คนเหล่านั้นเกลียดชังบรรดาผู้ที่รักษาการปรากฏของพระองค์
และขับเขาออกจากคริสตจักร ผู้ที่ปฏิเสธข่าวสารแรกยอมไม่ได้รับประโยชน์จากข่าวสารที่สอง;
และเขาก็มิได้รับประโยชน์จากเสียงร้องยามเที่ยงคืนด้วย ซึ่งมีขึ้นเพื่อเตรียมเขาให้เข้าสู่สถานบริสุทธิ์ที่สุดแ
ห่งสถานนมัสการในสวรรค์พร้อมกับพระเยซูโดยความเชื่อ และด้วยการปฏิเสธข่าวสารสองประการแรกนั้น
เขาได้ทำให้ความเข้าใจของตนมืดมนลงจนไม่อาจเห็นความสว่างใด ๆ ในข่าวสารของทูตสวรรค์องค์ที่สาม
ซึ่งชี้ทางเข้าสู่สถานบริสุทธิ์ที่สุด ข้าพเจ้าเห็นว่า เช่นเดียวกับที่พวกเขียวได้ตรึงพระเยซูบนกางเขน
คริสตจักรทั้งหลายแต่เพียงในนามก็ได้ตรึงข่าวสารเหล่านั้นบนกางเขนเช่นกัน
และเพราะฉะนั้นเขาจึงไม่มีความรู้เรื่องทางเข้าสู่สถานบริสุทธิ์ที่สุด

และไม่อาจได้รับประโยชน์จากการทรงวิงวอนของพระเยซู ณ ที่นั้น
เช่นเดียวกับพวกยิวที่ถวายเครื่องบูชาอันไร้ประโยชน์ของตน
เขาทั้งหลายก็ถวายคำอธิษฐานอันไร้ประโยชน์ของตนขึ้นไปยังห้องซึ่งพระเยซูได้ทรงละจากไปแล้ว;
และซาตานซึ่งพอใจในความลวงนั้น ก็สวมลักษณะทางศาสนา
และชักนำความคิดของคริสเตียนที่เพียงอ้างตนเหล่านี้ให้ไปหาตัวมันเอง
โดยกระทำการด้วยฤทธิ์อำนาจของมัน ด้วยหมายสำคัญของมัน และด้วยการอัศจรรย์ลวงทั้งหลาย
เพื่อผูกมัดเขาไว้ในบ่วงแร้วของมัน” Early Writings, 259–261.

ซิสเตอร์ไวท์ซีให้เห็นถึงกระบวนการทดสอบที่ดำเนินไปเป็นลำดับในประวัติของยอห์นผู้ให้บัพติศมาและของพระ
คริสต์ ซึ่งลงเอยด้วยการที่พวกยิวตกอยู่ในความมืดมิดโดยสิ้นเชิง
เพื่อใช้เป็นภาพประกอบของประวัติเดียวกันในสมัยของพวกมิลเลอไรต์ อันเป็นประวัติอัลฟาของซิสเตอร์ไวท์
ผู้เผยพระวจนะหญิงแห่งยุคสุดท้าย
การทดสอบที่เป็นความเป็นความตายในเบื้องต้นนั้นอยู่ที่การเข้าไปในอภิสุทธิสถานหรือการปฏิเสธที่จะเข้าไป
การปฏิเสธเช่นนี้ก่อให้เกิดความมืดมิดแบบเดียวกันเหนือพวกกบฏในประวัติของมิลเลอไรต์ดังที่ได้มาถึงพวก
ยิวผู้กบฏในประวัติของพระคริสต์।

พระเยซูทรงใช้การเริ่มต้นของสิ่งหนึ่งเพื่อเป็นภาพประกอบของจุดจบของสิ่งนั้นอยู่เสมอ ดังนั้น
เมื่อซิสเตอร์ไวท์ถูกนำเข้าไปยังอภิสุทธิสถานและเพงดูหีบพันธสัญญาที่เปิดอยู่
โดยเชื่อมโยงกับบททดสอบแห่งวันที่ 22 ตุลาคม 1844 นั้นย่อมบ่งชี้ว่า
ชนหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันจะต้องถูกทดสอบในเรื่องการติดตามพระเมษโปดกเข้าไปในอภิสุทธิสถาน
หรือมิฉะนั้นก็จะเข้าสู่ความมืดอันสมบูรณ์และเป็นนิรันดร์ ข้อเท็จจริงนี้ตั้งอยู่บนมูลฐานแห่งความเชื่อที่เข้าใจว่าผู้
พยากรณ์ในสมัยโบราณกำลังเป็นภาพประกอบถึงชนชาติของพระเจ้าในยุคสุดท้าย
เมื่อพวกเขาเองกลายเป็นส่วนหนึ่งของพยานหลักฐานที่ถูกบันทึกไว้
ซิสเตอร์ไวท์เป็นภาพประกอบของทั้งสองจำพวก.

“ขณะที่ข้าพเจ้าอยู่ในสภาพแห่งความสิ้นหวังหุดหู่นี้
ข้าพเจ้าได้มีความผินเชิงประทับใจในจิตใจของข้าพเจ้าอย่างลึกซึ้ง ข้าพเจ้าฝันว่าได้เห็นพระวิหารแห่งหนึ่ง
ซึ่งมีผู้คนจำนวนมากกำลังหลอเข้าไป
มีเพียงผู้ที่เข้าไปสีก้อยอยู่ในพระวิหารนั้นเท่านั้นที่จะได้รับความรอดเมื่อกาลเวลาสิ้นสุดลง
ทุกคนที่ยังคงอยู่นอกนั้นจะพินาศไปเป็นนิรันดร์
มหาชนที่อยู่นอกนั้นซึ่งต่างดำเนินไปตามวิถีทางอันหลากหลายของตน
ได้เยาะเย้ยและเหยียดหยันผู้ที่กำลังเข้าไปในพระวิหาร และกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า
แผนการแห่งความปลอดภัยนี้เป็นกลอุบายอันแยบคาย ที่แท้จริงแล้วหาได้มีอันตรายใด ๆ
ให้ต้องหลีกเลี่ยงไม่ พวกเขาถึงกับเข้าจับบางคนไว้เพื่อขัดขวางมิให้รีบเร่งเข้าไปภายในกำแพงนั้น”

“ด้วยเกรงว่าจะถูกเยาะเย้ย ข้าพเจ้าจึงเห็นควรรองกว่าฝูงชนจะสลายตัวไป
หรือจนกว่าข้าพเจ้าจะสามารถเข้าไปได้โดยที่พวกเขาไม่ทันสังเกตเห็น
แต่แทนที่จำนวนคนจะลดน้อยลงกลับเพิ่มขึ้น และด้วยความหวาดกลัวว่าจะสายเกินไป
ข้าพเจ้าจึงรีบออกจากบ้านและเบียดฝ่าฝูงชนไป ในความกระวนกระวายที่จะไปถึงพระวิหารนั้น
ข้าพเจ้ามิได้สังเกตหรือใส่ใจฝูงชนที่ห้อมล้อมอยู่รอบตัว เมื่อเข้าไปในอาคาร
ข้าพเจ้าเห็นว่าพระวิหารอันโอฬารนั้นตั้งอยู่ได้ด้วยเสาใหญ่มหึมาหันมาต้นเดียว
และที่เสานั้นมีลูกแกะตัวหนึ่งถูกผูกไว้ อยู่ในสภาพแหลกเหลวและชุ่มไปด้วยเลือด พวกเราผู้ที่อยู่ ณ
ที่นั้นดูประหนึ่งรู้กันอยู่ว่าลูกแกะตัวนี้ได้ถูกฉีกทิ้งและฟกช้ำเพราะเห็นแก่พวกเรา
ทุกคนที่เข้าไปในพระวิหารจะต้องมาปรากฏต่อหน้าลูกแกะนั้นและสารภาพบาปของตน”

“ตรงหน้าพระเมษโปดกนั้นมีที่นั่งยกสูงอยู่ บนที่นั่งนั้นมีคนหมู่หนึ่งนั่งอยู่ ดูมีความสุขยิ่งนัก แสงสว่างแห่งสวรรค์ดูประหนึ่งส่องฉายอยู่บนใบหน้าของเขาเหล่านั้น และพวกเขาได้สรรเสริญพระเจ้าและขับร้องบทเพลงแห่งการขอบพระคุณด้วยความชื่นบาน ซึ่งฟังประหนึ่งเป็นดุจดนตรีของเหล่าทูตสวรรค์ คนเหล่านี้คือผู้ที่ได้มาหาพระเมษโปดกก่อนแล้ว สาราภาพบาปของตน ได้รับการอภัยโทษ และบัดนี้กำลังรอคอยด้วยความชื่นชมยินดีถึงเหตุการณ์อันน่ายินดีบางประการหนึ่ง”

“แม้ภายหลังข้าพเจ้าได้เข้าไปในอาคารนั้นแล้ว ความหวาดกลัวก็เข้าครอบงำข้าพเจ้า พร้อมทั้งความรู้สึกอายว่า ข้าพเจ้าจำต้องถ่อมตนลงต่อหน้าคนเหล่านี้ แต่ดูประหนึ่งว่าข้าพเจ้าถูกบังคับให้ก้าวต่อไป และกำลังค่อย ๆ เคลื่อนอ้อมเสาเพื่อจะหันหน้าเข้าหาลูกแกะนั้นอยู่ เมื่อเสียงแตรดังขึ้น พระวิหารก็สั่นสะเทือน เสียงโห่ร้องแห่งชัยชนะก็ดังขึ้นจากบรรดาวิสุทธิชนที่ชุมนุมกันอยู่ แสงสว่างอันน่าสะพรึงกลัวก็ส่องสว่างทั่วทั้งอาคาร แล้วทุกสิ่งก็ตกอยู่ในความมืดมิดอย่างที่สุด ผู้คนที่เปี่ยมสุขเหล่านั้นล้วนหายไปพร้อมกับแสงสว่างนั้น และข้าพเจ้าก็ถูกทิ้งไว้เพียงลำพังท่ามกลางความสยดสยองอันเจียนบังนแห่งราตรี ข้าพเจ้าสะดุ้งตื่นขึ้นด้วยความทุกขระทมในจิตใจ และแทบไม่อาจทำให้ตนเองเชื่อได้ว่าข้าพเจ้าเพียงแต่กำลังฝันไป ดูประหนึ่งว่า ชะตากรรมของข้าพเจ้าได้ถูกกำหนดไว้แน่นอนแล้ว ว่าพระวิญญูญาณขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้จากข้าพเจ้าไป และจะไม่มีวันกลับคืนมาอีกเลย”

“ไม่นานหลังจากนี้ ข้าพเจ้าก็มีความฝันอีกครั้งหนึ่ง ดูประหนึ่งว่าข้าพเจ้านั่งอยู่ในความสิ้นหวังอย่างที่สุด เอามือกุมหน้า พลาจครุ่นคิดดังนี้ว่า: ถ้าพระเยซูทรงอยู่บนแผ่นดินโลก ข้าพเจ้าจะไปหาพระองค์ จะทอดกายลงแทบพระบาทของพระองค์ และจะทูลพระองค์ถึงความทุกขที่ทั้งสิ้นของข้าพเจ้า พระองค์จะไม่ทรงหันหนีจากข้าพเจ้า พระองค์จะทรงพระเมตตาต่อข้าพเจ้า และข้าพเจ้าจะรักและปรนนิบัติรับใช้พระองค์ตลอดไป ทันใดนั้นประตูก็เปิดออก และบุคคลผู้หนึ่งซึ่งมีรูปร่างและใบหน้าอันงดงามก็เข้ามา เขามองดูข้าพเจ้าด้วยความสงสารและกล่าวว่า ‘ท่านปรารถนาจะเห็นพระเยซูหรือ? พระองค์ประทับอยู่ที่นี้ และท่านสามารถเห็นพระองค์ได้ หากท่านปรารถนา จงนำทุกสิ่งที่ท่านมีและตามเรามา’”

“ข้าพเจ้าได้ยินสิ่งนี้ด้วยความชื่นชมยินดีซึ่งไม่อาจพรรณนาได้ และได้รวบรวมทรัพย์สมบัติเล็กน้อยทั้งสิ้นของข้าพเจ้าไว้ด้วยความยินดี รวมทั้งของล้ำค่าชิ้นเล็กชิ้นน้อยทุกชิ้น แล้วติดตามผู้นำทางของข้าพเจ้าไป เขานำข้าพเจ้าไปยังบันไดที่สูงชันและดูประหนึ่งว่าเปราะบาง ขณะเมื่อข้าพเจ้าเริ่มก้าวขึ้นบันไดนั้น เขาได้เตือนข้าพเจ้าให้พึงสายตาไว้เบื้องบน เกรงว่าข้าพเจ้าจะเวียนศีรษะและพลัดตกลงมา หลายคนอื่น ๆ ซึ่งกำลังปีนขึ้นไปตามทางชันนั้น ได้ตกลงมาก่อนจะถึงยอด”

“ในที่สุดเราก็มายังขั้นสุดท้าย และยืนอยู่ต่อหน้าประตูบานหนึ่ง ที่นี้ผู้นำทางของข้าพเจ้าได้กำชับให้ข้าพเจ้าวางสิ่งทั้งปวงที่ข้าพเจ้าได้นำติดตัวมาด้วย ข้าพเจ้าก็วางสิ่งเหล่านั้นลงด้วยความยินดี จากนั้นเขาจึงเปิดประตูและบอกให้ข้าพเจ้าเข้าไป ในชั่วขณะหนึ่ง ข้าพเจ้าก็ยืนอยู่เบื้องพระพักตร์พระเยซู เป็นไปไม่ได้เลยที่จะจำพระพักตร์อันงดงามนั้นผิด พระพักตร์ซึ่งทรงสำแดงทั้งพระเมตตากรุณาและพระบารมีนั้นจะเป็นของผู้ใดอื่นไปไม่ได้ เมื่อสายพระเนตรของพระองค์ทอดมาที่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็รู้ทันทีว่าพระองค์ทรงทราบทุกเหตุการณ์แห่งชีวิตของข้าพเจ้า ตลอดจนความคิดและความรู้สึกภายในทั้งสิ้นของข้าพเจ้า”

“ข้าพเจ้าพยายามปกป้องตนเองจากสายพระเนตรของพระองค์ เพราะรู้สึกว่าคุณไม่อาจทนต่อพระเนตรที่หยั่งลึกค้นใจนั้นได้ แต่พระองค์เสด็จเข้ามาใกล้พร้อมด้วยรอยยิ้ม และเมื่อทรงวางพระหัตถ์บนศีรษะของข้าพเจ้าแล้ว จึงตรัสว่า: ‘อย่ากลัวเลย’ สำเนียงแห่งพระสุรเสียงอันอ่อนหวานของพระองค์ทำให้ดวงใจของข้าพเจ้าสิ้นส่านด้วยความสุขที่ไม่เคยประสบมาก่อน ข้าพเจ้ามีความชื่นชมยินดีจนไม่อาจเปล่งถ้อยคำได้ออกมาได้ แต่เมื่อถูกรอบงำด้วยความซาบซึ้งใจ จึงทรุดลงหมอบราบแทบพระบาทของพระองค์ ขณะที่ข้าพเจ้านอนอยู่ ณ ที่นั้นอย่างหมดเรี่ยวแรง ภาพแห่งความงดงามและสง่าราศีก็ผ่านไปต่อหน้าข้าพเจ้า และข้าพเจ้ารู้สึกราวกับได้ไปถึงความปลอดภัยและสันติสุขแห่งสวรรค์แล้ว ในที่สุดกำลังของข้าพเจ้าก็กลับคืนมา และข้าพเจ้าลุกขึ้น พระเนตรอันเปี่ยมด้วยความรักของพระเยซูยังคงทอดอยู่บนข้าพเจ้า และรอยยิ้มของพระองค์ก็เติมดวงวิญญาณของข้าพเจ้าให้เต็มด้วยความชื่นบาน การทรงสถิตอยู่ของพระองค์ทำให้ข้าพเจ้าเต็มเปี่ยมด้วยความยำเกรงอันบริสุทธิ์และความรักที่ไม่อาจพรรณนาได้”

“บัดนี้ผู้นำทางของข้าพเจ้าได้เปิดประตู และเราทั้งสองก็ออกไปด้วยกัน เขาบอกให้ข้าพเจ้าเก็บสิ่งของทั้งปวงที่ข้าพเจ้าได้วางทิ้งไว้ภายนอกขึ้นมาอีกครั้ง ครั้นทำเช่นนั้นแล้ว เขาก็ยื่นเชือกสี่เชียวเส้นหนึ่งซึ่งขดไว้อย่างแน่น ให้แก่ข้าพเจ้า เขาสั่งให้ข้าพเจ้าวางมันไว้ชิดใจ และเมื่อใดที่ข้าพเจ้าปรารถนาจะเห็นพระเยซู ก็ให้หยิบมันออกจากอกของข้าพเจ้าแล้วเหยียดออกให้สุด เขาเตือนข้าพเจ้าว่าอย่าปล่อยให้มันคงอยู่ในสภาพขดเป็นเวลานาน มิฉะนั้นมันอาจพันกันเป็นปมและยากที่จะคลี่ให้ตรง ข้าพเจ้าวางเชือกนั้นไว้ใกล้ใจ และลงบันไดแคบ ๆ อย่างเปี่ยมด้วยความชื่นชมยินดี สรรเสริญองค์พระผู้เป็นเจ้า และบอกแก่ทุกคนที่ข้าพเจ้าพบว่าพวกเขาจะพบพระเยซูได้ที่ไหน ความฝันนี้ได้ให้ความหวังแก่ข้าพเจ้า ในความคิดของข้าพเจ้า เชือกสี่เชยวนั้นเป็นสัญลักษณ์แทนความเชื่อ และความงดงามกับความเรียบง่ายแห่งการวางใจในพระเจ้าเริ่มฉายแสงขึ้นในจิตวิญญาณของข้าพเจ้า”
Testimonies, volume 1, 27–29.

ตั้งแต่สิ้นสุดการประชุมค่ายที่เอ็กซีเตอร์ในวันที่ 17 สิงหาคม จนถึงวันที่ 22 ตุลาคม ค.ศ. 1844 เป็นเวลาหกสัปดาห์ หกสัปดาห์นี้เป็นสัญลักษณ์แทนช่วงเวลาแห่งการประกาศเสียงร้องเที่ยงคืน และในบริบทของอุปมาเรื่องหญิงพรหมจารีสิบคนนั้น ผู้ที่ประกาศข่าวสารในเวลานั้นเป็นตัวแทนของผู้ที่มีน้ำมัน ส่วนผู้ที่มิได้ประกาศข่าวสารในเวลานั้นก็ไม่มีน้ำมัน

ในอุปมา การสมรสได้เกิดขึ้น ณ จุดเริ่มต้นของช่วงเวลาแห่งการคอยนั้น การสมรสตามกฎหมายได้เกิดขึ้นแล้ว จากนั้นทุกคนก็กลับบ้านและรอคอยจนกว่าบิดาของเจ้าบ่าวจะตัดสินว่าควรให้การสมรสสมบูรณ์โดยการอยู่ร่วมกันฉันสามีภรรยาหรือไม่ การนอกใจระหว่างการสมรสครั้งแรกกับพิธีครั้งที่สองในเวลาเที่ยงคืนนั้นถือว่าเป็นการล่วงประเวณี ช่วงเวลาแห่งการคอยนั้นขึ้นอยู่กับเวลาที่บิดาของเจ้าบ่าวเฝ้าดูว่ามีสิ่งใดเกิดขึ้นกับเจ้าสาวตลอดช่วงระยะเวลาหนึ่ง นางตั้งครรภ์หรือไม่?

เมื่อบิดาตัดสินว่า ทุกสิ่งพร้อมแล้ว ขบวนแห่ยามเที่ยงคืนก็เริ่มต้นขึ้น และที่เริ่มในเวลากลางคืนนั้นก็เพื่อหลีกเลี่ยงความร้อนอันกดดันของเวลากลางวันในแผ่นดินปาเลสไตน์ ด้วยเหตุนี้ เพื่อนเจ้าสาว คือหญิงพรหมจารีในคำอุปมานั้น จึงจำเป็นต้องมีโคมของตนเองและมีน้ำมันสำรองเตรียมไว้ คอยการร้องประกาศในยามเที่ยงคืนว่า ขบวนไปสู่การสมรสได้เริ่มขึ้นแล้ว เพราะเหตุการณ์นี้จะเกิดขึ้นในเวลากลางคืน ที่เอ็กซีเตอร์ เสียงร้องยามเที่ยงคืนก็มาถึง และไม่ว่าท่านจะมีน้ำมันเพียงพอพร้อมสำหรับขบวนนั้น หรือไม่มี ก็เป็นไปตามนั้น

เมื่อพวกเขาออกจากเอ็กซ์เตอร์พร้อมด้วยข่าวสารนั้น

พวกเขากำลังเป็นภาพประกอบของประชากรผู้ได้รับการฝึกแล้ว

บางคนมีน้ำมันเพียงพอที่จะเข้าไปสุทธิสมรสในวันที่ 22 ตุลาคม ค.ศ. 1844 และบางคนไม่มี ช่วงเวลาหกสิบห

กวันนั้นเป็นตัวแทนของระยะเวลาหนึ่งที่ประชากรของพระเจ้าถูกฝึกไว้สู่ประตูที่ปิดแห่งกฎหมายวันอาทิตย์

หากพวกเขามีน้ำมันในปริมาณที่ถูกต้อง พวกเขาก็เข้าสู่สถานอภิสุทธิสถานโดยความเชื่อ

ซิสเตอร์ไวต์ได้แสดงให้เห็นภาพของประชากรของพระเจ้าที่เข้าสู่สถานอภิสุทธิสถานในวาระสุดท้าย

และในประวัติศาสตร์อัลฟาของเธอ

การเข้าสู่สถานอภิสุทธิสถานโดยความเชื่อนี้เป็นบททดสอบถึงชีวิตหรือความตาย ในวาระสุดท้าย

ผู้หนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันจะถูกทดสอบว่าพวกเขาจะเข้าสู่สถานอภิสุทธิสถานโดยความเชื่อหรือไม่

นี่เป็นบททดสอบถึงชีวิตหรือความตายอีกครั้งหนึ่ง

เราจะดำเนินเรื่องเหล่านี้ต่อไปในบทความถัดไป

“ในการชำระพระวิหารนั้น พระเยซูทรงประกาศพระราชกิจของพระองค์ในฐานะพระเมสสิยาห์

และทรงเริ่มต้นเข้าสู่พระราชกิจของพระองค์ พระวิหารนั้น

ซึ่งได้ถูกสร้างขึ้นเพื่อเป็นที่ประทับของการทรงสถิตแห่งพระเจ้า

ถูกกำหนดไว้ให้เป็นบทเรียนเชิงสัญลักษณ์แก่ชนชาติอิสราเอลและแก่โลก ตั้งแต่เริ่มต้นกาลมาแล้ว

พระประสงค์ของพระเจ้าคือให้สรรพชีวิตทั้งปวงที่ทรงสร้างขึ้น ตั้งแต่เสราฟผู้รุ่งโรจน์และบริสุทธิ์จนถึงมนุษย์

เป็นพระวิหารสำหรับการสถิตอยู่ภายในของพระเจ้าผู้สร้าง เพราะบาป

มนุษย์ชาติจึงเล็กเป็นพระวิหารสำหรับพระเจ้า จิตใจของมนุษย์ซึ่งถูกความชั่วทำให้มืดมนและเป็นมลทิน

มิได้สะท้อนพระสิริขององค์พระผู้เป็นเจ้าอีกต่อไป แต่โดยการทรงรับสภาพมนุษย์ของพระบุตรของพระเจ้า

พระประสงค์แห่งสวรรค์ก็สำเร็จครบถ้วน พระเจ้าทรงสถิตในมนุษย์ชาติ และโดยพระคุณแห่งความรอด

จิตใจของมนุษย์จึงกลับมาเป็นพระวิหารของพระองค์อีกครั้งหนึ่ง พระเจ้าทรงกำหนดให้พระวิหาร ณ

กรุงเยรูซาเล็มเป็นพยานอย่างต่อเนื่องถึงจุดหมายปลายทางอันสูงส่งที่เปิดไว้สำหรับทุกดวงจิต

แต่พวกเขยิวหาได้เข้าใจความหมายของอาคารซึ่งพวกเขาภาคภูมิใจนั้นไม่

พวกเขามีได้ถวายตนเป็นพระวิหารอันบริสุทธิ์สำหรับพระวิญญาณของพระเจ้า ลานพระวิหาร ณ

กรุงเยรูซาเล็ม ซึ่งเต็มไปด้วยความอื้ออึงของการค้าขายอันไม่บริสุทธิ์

เป็นภาพแทนอย่างแท้จริงยิ่งนักของพระวิหารแห่งจิตใจ

ซึ่งถูกทำให้เป็นมลทินด้วยการสถิตอยู่ของตัณหาแห่งเนื้อหนังและความคิดอันไม่บริสุทธิ์”

“ในการชำระพระวิหารให้พ้นจากบรรดาผู้ซื้อและผู้ขายของโลกนั้น พระเยซูทรงประกาศพระราชกิจของพร

องค์ในการชำระจิตใจให้พ้นจากมลทินแห่งบาป—จากความปรารถนาฝ่ายโลก ตัณหาอันเห็นแก่ตัว

นิสัยชั่วร้าย ซึ่งทำให้จิตวิญญาณเสื่อมทราม มีการอ้างถึง มาลาคีย์ 3:1-3” ผู้ฟังปรารถนาแห่งยุค, 161

“ผู้เผยพระวจนะกล่าวว่า ‘ข้าพเจ้าเห็นทูตสวรรค์องค์หนึ่งลงมาจากสวรรค์ มีฤทธิ์อำนาจยิ่งใหญ

และแผ่นดินโลกก็สว่างไสวด้วยรัศมีของท่าน และท่านร้องประกาศด้วยเสียงอันดังว่า

บาปโลนมหานครนั้นพินาศแล้ว พินาศแล้ว และได้กลายเป็นที่สิงสถิตของพวกผี’ (Revelation 18:1, 2)

นี่คือข่าวสารเดียวกันกับที่ทูตสวรรค์องค์ที่สองได้ประกาศไว้ บาปโลนล้มลงแล้ว

‘เพราะนางได้กระทำให้บรรดาประชาชาติดื่มเหล้าองุ่นแห่งพระพิโรธอันเกิดจากการล่วงประเวณีของนาง’

(Revelation 14:8) เหล้าองุ่นนั้นคืออะไร?—คือคำสอนเท็จของนาง

นางได้มอบวันสะบาโตเท็จแก่โลกแทนวันสะบาโตตามพระบัญญัติข้อที่สี่ และได้กล่าวซ้ำคำมุสาที่ชาตान

เคยบอกเอวาเป็นครั้งแรกในสวนเอเดน—คือความเป็นอมตะโดยธรรมชาติของดวงวิญญาณ

นางได้แพร่กระจายความผิดพลาดในเครือเดียวกันอีกมากมายออกไปไกลและกว้างขวาง

‘สอนบัญญัติของมนุษย์เป็นหลักคำสอน’ (Matthew 15:9)”

“เมื่อพระเยซูทรงเริ่มต้นพันธกิจสาธารณะของพระองค์
พระองค์ได้ทรงชำระพระวิหารให้พ้นจากการลบหลู่อันเป็นการหมิ่นประมาทสิ่งศักดิ์สิทธิ์นั้น
ในบรรดากิจการสุดท้ายแห่งพันธกิจของพระองค์ คือการชำระพระวิหารเป็นครั้งที่สอง ฉันทได้
ในงานสุดท้ายเพื่อการเตือนโลก
ก็มีคำร้องเรียกสองประการที่แยกจากกันซึ่งมาถึงคริสตจักรทั้งหลายนั้น
ข่าวสารของทูตสวรรค์องค์ที่สองคือ ‘บาบิโลนมหานครนั้นล่มสลายแล้ว ล่มสลายแล้ว เพราะนางได้กระทำ
าให้บรรดาประชาชาติทั้งปวงดื่มเหล้าองุ่นแห่งพระพิโรธอันเกิดจากการล่วงประเวณีของนาง’ (วิวรณ์ 14:8)
และในเสียงร้องอันดังของข่าวสารทูตสวรรค์องค์ที่สาม ก็ได้ยินพระสุรเสียงจากสวรรค์ตรัสว่า
‘ชนชาติของเราเอ๋ย จงออกมาจากนาง เพื่อว่าท่านทั้งหลายจะไม่มีส่วนในบาปของนาง
และเพื่อว่าท่านทั้งหลายจะไม่รับภัยพิบัติของนาง เพราะบาปของนางกองสูงขึ้นไปถึงสวรรค์แล้ว
และพระเจ้าได้ทรงระลึกถึงความอธรรมของนาง’ (วิวรณ์ 18:4, 5).” Selected Messages, book 2,
118.